

A gimisek Erdélyben

Létezik egy hely, ahol minden magyar otthon érzi magát. Erdély, ahol egyszerre kicsi és nagy az ember. A tiszteletet parancsoló, félelmetes, ám gyönyörű hegyek árnyékában szinte megszólalni sem merünk, nehogy magunkra haragítsuk a nyugodt, fenséges sziklákat. Érintetlen helyeken járunk, ahol még nem pusztított az ember, és csodáljuk a zord, de lenyűgöző tájat. A mi hegyeinket és völgyeinket. Ugyanakkor itt érezzük leginkább nagyságunkat, mikor a határon túli magyarok vendégszeretét élvezzük, mikor együtt éneklünk velük a Szentegyházi Gyermekefilharmónia koncertjén, mikor az utcán az emberek mosolyogva köszönnek nekünk. Sehol nem fogadnak minket olyan szeretettel és örömmel, mint itt. Erdély kicsiknek és nagyoknak egyaránt meseország, a magyar nemzet szíve és lelke.

A József Attila Gimnázium tanulói március 14-én éjszaka indultak neki a nagy útnak, ami ugyan fárasztó és hosszú volt, de megérte. 15-én reggel a tordai sóbányában tartottuk kis pihenőt, néhány tanulót megrémítetett a mélység, mégis nagy kaland volt mindenki számára. Ezután Segesváron álltunk meg, romantikus sétát tettünk az óvárosban, és jókat nevtünk a boltok kevésbé romantikus Drakula-ajándéktárgyain. Késő délután érkeztünk meg Szentegyházára, ahol már nagyon vártak minket, a Múzeum Szálló olyan volt, mint egy nyüzsgő hangyaboly, mindenki izgatottan készült az esti Fili koncertre. A hangverseny gyönyörű volt, sokunknak könnyet csalt a szemébe.

Péntek reggel álmosan, de lelkesen szálltuk buszra. Megemlékeztünk a 48-as szabadságharc és forradalom hőseiről a Nyergestetőn, majd a Makovecz Imre tervezte Millenniumi-templomot néztük meg Csíkszeredán. Csíksomlyó következett, ahol a Kegyetemplomba látogattunk el, néhány diáknak ez már ismerős hely volt, tavaly Pünkösdkor is itt jártunk. A bátrabbak nekivágtak a nagy hónak, és felmásztak a Hármaskő Oltárhoz, ami a pünkösdi szentmise helyszíne. Délután értünk a Gyimesbe, Gyimesbükkön a Vigasztaló Szentlélek Gyermekevédelmi Központ kis lakói teával és rágcsálnivalóval vártak minket. Áadtuk az iskola adományait, a gyerekek nagyon hálásak voltak nekünk, az egyik kislány verssel fogadott minket. A látogatás mindenki szívét megdobogtatta, legszívesebben hazahoztuk volna a kicsiket. Ezután a Kontumáci kápolnát tekintettük meg, majd felkapaszkodtunk a Rákóczi-vár meredek lépcsőjén, és sétáltunk egyet az ezeréves határon. Mondanom sem kell, hogy egy ilyen nap után fáradtan, de boldogan tértünk vissza a szállóba.

Szombat reggel Székelyudvarhelyen kezdtük a napot, egy kis pihenés és napfürdőzés után Farkaslakán és Korondon vásároltunk kerámiákat és házi termékeket. Végül a világörökség részét képező erődtemplomba látogattunk el Székelyderzsen, ahol lehetőségünk nyílt egy hangulatos gyertyafényes „szalonnázásra” is, házi ételekkel és tejjel. A lakoma után már nem volt olyan könnyű felszállni a buszra.

Vasárnap reggel fájo szívvel készültünk a hazaútra, mindenki szívesen maradt volna még. A hosszú buszozás után az esti órákban értünk haza Ózdra fáradtan és álmosan, de élményekkel és emlékekkel gazdagodva. Reméljük, lesz még lehetőségünk visszalátogatni Erdélybe a közeljövőben.

Kovács Adrienn